DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

29. juli 2010 *

I sag C-54/09 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Domstolen, iværksat den 6. februar 2009,

Den Hellenske Republik ved I. Chalkias og M. Tassopoulou, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved H. Tserepa-Lacombe og F. Jimeno Fernández, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans, har

* Processprog: græsk.

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano, og dommerne A. Borg Barthet (refererende dommer), M. Ilešič, M. Safjan og M. Berger,

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: R. Grass,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 18. marts 2010,

afsagt følgende

Dom

1 I appelskriftet har Den Hellenske Republik nedlagt påstand om ophævelse af dommen afsagt den 11. december 2008 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, Grækenland mod Kommissionen (sag T-339/06, Sml. II, s. 3525, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for Grækenlands påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2006/669/EF af 4. oktober 2006 om fordeling for regnskabsåret 2006 af de definitive støttebeløb på medlemsstaterne for et bestemt antal hektarer med henblik på omstrukturering og omstilling af

vindyrkningsarealer i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 (EUT L 275, s. 62, herefter »den omtvistede beslutning«).

Retsforskrifter

Forordning (EF) nr. 1493/1999

2 Artikel 14 i Rådets Forordning (EF) nr. 1493/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for vin (EFT L 179, s. 1) bestemmer:

»1. Kommissionen giver hvert år medlemsstaterne en foreløbig kredittranche baseret på objektive kriterier, under hensyn til særlige forhold og behov og den indsats, der skal gøres i betragtning af ordningens mål.

2. De foreløbige støttebeløb tilpasses på grundlag af de faktiske udgifter og de af medlemsstaterne oplyste reviderede overslag over udgifter, idet der tages hensyn til ordningens mål og de disponible midler.

3. Ved tildelingen af støttebeløbene til medlemsstaterne tages der behørigt hensyn til den pågældende medlemsstats andel af Fællesskabets vindyrkningsareal.

[…]«

Forordning (EF) nr. 1227/2000

3 Den version af artikel 16 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1227/2000 af 31. maj 2000 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 1493/1999 for så vidt angår produktionskapacitet (EFT L 143, s. 1), der finder anvendelse på regnskabsåret 2006 (herefter »forordning nr. 1227/2000«), har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne sender hvert år senest den 10. juli Kommissionen følgende vedrørende omstrukturerings- og omstillingsordningen:

a) en erklæring om de udgifter, der rent faktisk har løbet sig på pr. 30. juni i det igangværende regnskabsår, og det samlede berørte areal

b) en erklæring om de udgifter, der rent faktisk er afholdt pr. 30. juni i det igangværende regnskabsår, og det samlede berørte areal, og

c) eventuelle anmodninger om efterfølgende finansiering af udgifter i det indeværende regnskabsår, som går ud over de kredittrancher, der er tildelt i medfør af artikel 14, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1493/1999, det samlede berørte areal i hvert enkelt tilfælde, og

d) ændrede udgiftsprognoser og de samlede berørte arealer for de følgende regnskabsår indtil udgangen af den periode, hvor omstrukturerings- og omstillingsplanerne forventes gennemført, i overensstemmelse med hver enkelt medlemsstats bevillingsramme.

2. Hvis de oplysninger, som medlemsstaterne skal sende Kommissionen i henhold til stk. 1, ikke er fyldestgørende, eller er fristen ikke blevet overholdt, foretager Kommissionen en midlertidig ensartet nedsættelse af forskuddene på de konterede landbrugsudgifter, uden at dette dog indskrænker anvendelsen af de generelle regler om budgetdisciplin.«

4 Artikel 17 i forordning nr. 1227/2000 bestemmer:

»1. For hver medlemsstat finansieres de faktiske udgifter, der er afholdt og anmeldt for et regnskabsår, op til de beløb, der er meddelt Kommissionen i henhold til artikel 16, stk. 1, litra a) og b), forudsat at de samlede beløb ikke overstiger den kredittranche, medlemsstaten er blevet tildelt i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning […] nr. 1493/1999.

[…]

3. Anmodninger, der fremsendes af medlemsstaterne i henhold til artikel 16, stk. 1, litra c), godkendes på pro rata-basis under anvendelse af det beløb, der er tilgængeligt efter fradrag af summen, for alle medlemsstater, af de beløb, som er oplyst i henhold til artikel 16, stk. 1, litra a), og af de beløb, som er indberettet i henhold til artikel 16, stk. 1, litra b), fra den samlede kredittranche, medlemsstaterne er blevet tildelt i henhold til artikel 14 i forordning […] nr. 1493/1999. Kommissionen underretter hurtigst muligt efter den 30. juni medlemsstaterne om, i hvilken udstrækning anmodningerne kan godkendes.

4. Hvis det samlede areal, der oplyses i henhold artikel 16, stk. 1, litra a), er mindre end det antal ha, der er angivet i forbindelse med kredittildelingen for medlemsstaten for det pågældende regnskabsår i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning […]

nr. 1493/1999, finansieres udgifter, der er oplyst for det pågældende regnskabsår, uanset stk. 1 og 2, kun op til en grænse, som beregnes ved at multiplicere det samlede anmeldte areal med det gennemsnitlige støttebeløb pr. hektar, som er et resultat af forholdet mellem det beløb, som medlemsstaten har fået tildelt i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning [...] nr. 1493/1999, og det anslåede antal hektarer.

Beløbet kan under ingen omstændigheder være større end de udgifter, der er anmeldt i henhold til artikel 16, stk. 1, litra a).

Ved anvendelse af dette stykke gælder der en tolerance [på 5%] for det samlede indberettede areal i forhold til det areal, der er anført i bevillingsrammen for det pågældende regnskabsår.

De beløb, der ikke finansieres i henhold til nærværende stykke, er ikke til rådighed med henblik på anvendelsen af stk. 3.

[…]

8. Henvisninger til et bestemt regnskabsår vedrører betalinger, der er foretaget af medlemsstaterne mellem den 16. oktober og den efterfølgende 15. oktober.

[...]«

Forordning (EF) nr. 1258/1999

5 Artikel 5, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999 af 17. maj 1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT L 160, s. 103) bestemmer:

»Kommissionen stiller de midler, der er nødvendige til dækning af de i artikel 2 og 3 nævnte udgifter, til rådighed for medlemsstaterne i form af forskud på konteringen af de udgifter, der er afholdt i en referenceperiode.

[...]«

6 Denne forordnings artikel 7, stk. 2, har følgende ordlyd:

»Kommissionen træffer beslutning om de månedlige forskud på konteringen af de udgifter, som de godkendte betalingsorganer har afholdt.

Udgifterne i oktober henhører under oktober, hvis de er afholdt mellem den 1. og den 15. oktober, og under november, hvis de er afholdt mellem den 16. og den 31. oktober. Forskuddene udbetales til medlemsstaten senest den tredje arbejdsdag i den anden måned efter den måned, hvor udgifterne er afholdt.

[...]«

Tvistens baggrund

7 Baggrunden for tvisten er i den appellerede dom beskrevet på følgende måde:

»6 For regnskabsåret 2006 (16.10.2005 — 15.10.2006) blev den vejledende fordeling af de støttebeløb, der blev tildelt i medfør af forordning nr. 1493/1999 med henblik på omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer, fastsat ved Kommissionens beslutning 2005/716/EF af 10. oktober 2005 om fordeling for produktionsåret 2005/2006 af de vejledende støttebeløb på medlemsstaterne for et bestemt antal hektarer med henblik på omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer i henhold til forordning nr. 1493/1999 (EUT L 271, s. 45). I bilaget til denne beslutning var det vejledende støttebeløb til Den Hellenske Republik fastsat til 8 574 504 EUR for et areal på 1 249 ha.

7 Den 10. juli 2006 tilsendte de græske myndigheder i medfør af artikel 14 i forordning nr. 1493/1999 og artikel 16 i forordning nr. 1227/2000 Kommissionen en oversigt over de udgifter, der var forbundet med omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer i Grækenland i løbet af regnskabsåret 2006, med henblik på udbetaling af støttebeløb. Ifølge denne meddelelse udgjorde de samlede udgifter 6 829 204,46 EUR og det hertil svarende areal 788,002 ha.

8 Den 22. september 2006 tilsendte de græske myndigheder Kommissionen en skrivelse, hvori de meddelte, at der var sket en fejl ved registreringen af elektroniske data, da det areal, som skulle lægges til grund, var 1 102,271 ha. De præciserede, at dette areal svarede til summen af det samlede areal, som var angivet i tabellen, der var vedlagt skrivelsen af 10. juli 2006, og som opsummerede de udgifter, der faktisk var påløbet pr. 30. juni 2006 til omstrukturering og omstilling

af vindyrkningsarealer i Grækenland, nemlig 1 085,391 ha, og det samlede areal, som var angivet i tabellen, der var vedlagt skrivelsen af 10. juli 2006, og som opsummerede de udgifter til omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer i Grækenland, der var afholdt pr. 30. juni 2006, nemlig 16,88 ha. De samlede udgifter udgjorde ifølge de græske myndigheder 6 829 204,46 EUR.

9. Den 26. september 2006 gentog de græske myndigheder i forbindelse med det 890. møde i Forvaltningskomitéen for Vin deres henstilling til Kommissionen om, at der blev taget hensyn til de berigtigede data. Kommissionen afviste mundtligt de græske myndigheders ansøgning med henvisning til, at de berigtigede oplysninger blev fremsendt for sent.

10. Den 4. oktober 2006 vedtog Kommissionen [den omtvistede] beslutning. Samme dag mødtes en repræsentant for Kommissionen med repræsentanter for de græske myndigheder, hvorunder Kommissionens repræsentant forklarede, at det på grund af fristerne var umuligt at efterkomme ansøgningen om, at der blev taget hensyn til de berigtigede data, der blev meddelt den 22. september 2006.

11. Den 16. oktober 2006 tilsendte de græske myndigheder Kommissionen en skrivelse, hvori de anmodede om en ændring af bilaget til den [omtvistede] beslutning. Kommissionen efterkom ikke denne anmodning.«

Retsforhandlinger ved Retten og den appellerede dom

8 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. november 2006 anlagde Den Hellenske Republik sag med påstand om, at den omtvistede beslutning annulleres eller ændres hvad angår fastsættelsen af støttebeløbene til omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer i Grækenland, således at der tages hensyn til de berigtigede oplysninger, som blev tilsendt Kommissionen den 22. september 2006, og at der tildeles Den Hellenske Republik de hertil svarende beløb.

9 Til støtte for søgsmålet ved Retten fremførte Den Hellenske Republik fem anbringender vedrørende henholdsvis, at fristen i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 kun var vejledende, at princippet om loyalt samarbejde var tilsidesat, at principperne om god tro og god forvaltningsskik var tilsidesat, at proportionalitetsprincippet var tilsidesat, og at princippet om den effektive virkning var tilsidesat.

10 Ved den appellerede dom frifandt Retten Kommissionen.

11 Hvad angår første anbringende fastslog Retten i den appellerede doms præmis 25, at det fremgår af ordlyden af artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 samt den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den indgår i, at fristen i denne bestemmelse er ufravigelig.

12 Retten fastslog i denne forbindelse i dommens følgende præmis for det første, at det ikke var nødvendigt, at der var gjort en tilføjelse om, at »fristen er ufravigelig«, for at anse den for bindende.

13 Retten bemærkede derefter, at den omstændighed, at det i tre sprogversioner af artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 var angivet, at medlemsstaterne »indtil« den 10. juli hvert år sender Kommissionen de oplysninger, der er omhandlet i bestemmelsen, ikke gav bestemmelsen et andet indhold end den havde i de øvrige sprogversioner.

14 Retten fandt endvidere, at fristens bindende karakter bekræftes dels af den funktion, den opfylder i ordningen om omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer, dels af formålet med den opgørelse over udgifter og arealer, som er nævnt i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000, for hvilken denne frist er fastsat inden for rammerne af den nævnte ordning.

15 Retten fastslog i denne forbindelse i den appellerede doms præmis 29, at den i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 fastsatte frist har til formål at muliggøre en effektiv anvendelse af de støttebeløb, som fastsættes i henhold til artikel 14, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1493/1999, hvorfor det er nødvendigt, at medlemsstaterne overholder den dato, inden for hvilken de er forpligtet til at tilsende Kommissionen de årlige oplysninger af hensyn til tilpasningen af de vejledende støttebeløb, som er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 1493/1999, som ifølge denne forordnings artikel 14, stk. 2, navnlig foretages på grundlag af de faktiske udgifter.

16 Retten fastslog ligeledes i den appellerede doms præmis 30-32, at datoen pr. 10. juli, som er forbundet med datoen pr. 15. oktober i samme år, er fastsat, for at Kommissionen har den nødvendige tid til at vedtage og offentliggøre den beslutning om fastsættelse af de endelige støttebeløb, som er foreskrevet i artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1493/1999, inden regnskabsårets udgang.

17 Retten fandt i øvrigt i den appellerede doms præmis 33-35, at det af hensyn til de pågældende bestemmelsers effektive virkning er nødvendigt, at beslutningen om fastsættelse af de endelige støttebeløb til medlemsstaterne for regnskabsåret vedtages inden udgangen heraf, dvs. den 15. oktober, for at medlemsstaterne har mulighed for at foretage de sidste betalinger vedrørende udgifter, der i overensstemmelse med artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 er anmeldt inden udløbet af det indeværende regnskabsår, og få dem godtgjort af Kommissionen inden udløbet af budgetåret over de budgetposter, som er til rådighed i det pågældende regnskabsår.

18 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 39, at artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000 ikke giver støtte for nogen argumenter hvad angår spørgsmålet, om den i bestemmelsens stk. 1 nævnte frist er bindende eller ej, idet bestemmelsen vedrører følgerne af, at den pågældende medlemsstat tilsender Kommissionen oplysninger, som ikke er fyldestgørende, eller at den eventuelt ikke overholder den for fremsendelsen fastsatte frist.

19 I den appellerede doms præmis 41 forkastede Retten i øvrigt Den Hellenske Republiks argument om, at artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 bekræfter, at den fastsatte frist er vejledende, da den fastslår det princip, at Kommissionen er forpligtet til at finansiere de af medlemsstaterne faktisk afholdte udgifter, hvilket indebærer, at medlemsstaterne har mulighed for at berigtige deres fejl efter den 10. juli. Efter at have bemærket, at artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 vedrører finansieringen af udgifter, der faktisk er afholdt og betalt samt anmeldt for et bestemt regnskabsår, og ikke blot faktisk afholdte udgifter, fastslog Retten, at dette argument er uden betydning, eftersom det støtter sig på en ufuldstændig gengivelse af bestemmelsen.

20 I den appellerede doms præmis 50-60 har Retten forkastet andet og tredje anbringende, hvorved Den Hellenske Republik i det væsentlige gjorde gældende, at det var åbenbart, at de oplysninger, som den tilsendte Kommissionen inden udløbet af fristen i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000, var fejlagtige, og at Kommissionen derfor som følge af principperne om loyalt samarbejde, om god tro og om god forvaltningsskik var forpligtet til at tage hensyn til de berigtigede oplysninger, som blev meddelt efter fristens udløb.

21 Efter at have fastslået, at det ikke var åbenbart, at de oplysninger, som de græske myndigheder fremsendte til Kommissionen den 10. juli 2006, var fejlagtige, udledte Retten heraf i den appellerede doms præmis 57, at Den Hellenske Republiks argumentation var baseret på en urigtig forudsætning.

22 Retten fastslog i øvrigt i den appellerede doms præmis 58, at en medlemsstat ikke kan rejse krav over for Kommissionen om, at den tager hensyn til oplysninger, som er meddelt efter udløbet af fristen i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 227/2000, da denne er bindende. Retten præciserede herefter i dommens præmis 59, at selv om det ganske vist ikke fuldstændig er udelukket, at Kommissionen tager hensyn til oplysninger, som en medlemsstat har fremsendt for sent, kan den afvise at tage hensyn til sådanne oplysninger, hvis dette kan hindre den rettidige vedtagelse af beslutningen om fastsættelse af de endelige støttebeløb til medlemsstaterne for det pågældende regnskabsår. Retten udledte heraf, at Kommissionen ikke havde tilsidesat de påberåbte principper, da den besluttede ikke at tage hensyn til de berigtigede oplysninger, for så vidt som Den Hellenske Republik først havde meddelt de berigtigede oplysninger den 22. september 2006, dvs. mere end to måneder efter meddelelsen af de første oplysninger, som hævdes at være fejlagtige, og kun tre uger inden den sidste dato for vedtagelsen af beslutningen, som var den 15. oktober 2006.

23 Retten forkastede ligeledes det fjerde anbringende, som Den Hellenske Republik havde gjort gældende, og som vedrørte tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

24 Retten fastslog for det første i den appellerede doms præmis 66, at i modsætning til Den Hellenske Republiks argumentation — hvorefter Kommissionen havde tilsidesat proportionalitetsprincippet ved at pålægge den en sanktion to gange, idet den i strid med princippet ne bis in idem har anvendt såvel artikel 16, stk. 2, som artikel 17, stk. 4, i forordning nr. 1227/2000 — fremgik det ikke af den omtvistede beslutning, at Kommissionen havde anvendt forordningens artikel 16, stk. 2, over for den pågældende medlemsstat.

25 I den appellerede doms præmis 69-75 forkastede Retten herefter Den Hellenske Republiks argument om at Kommissionen havde tilsidesat proportionalitetsprincippet, da den pålagte sanktion står i misforhold til den edb-fejl, de græske myndigheder havde begået.

26 Retten forkastede ligeledes det femte anbringende vedrørende tilsidesættelse af princippet om den effektive virkning.

27 Efter at have fastslået, at det er nødvendigt at fastsætte en ufravigelig frist, for at Kommissionen har mulighed for at vedtage beslutningen om fastsættelse af de endelige støttebeløb til medlemsstaterne inden det pågældende regnskabsårs afslutning, konkluderede Retten i den appellerede doms præmis 79, at den effektive virkning af artikel 11, 13 og 14 i forordning nr. 1493/1999 og artikel 16 og 17 i forordning nr. 1227/2000 ikke er til hinder for at anvende en ufravigelig frist og for at nægte at tage hensyn til de oplysninger, som en medlemsstat har fremsendt efter fristens udløb, selv ikke hvis følgen heraf er, at støtten til den pågældende medlemsstat nedsættes.

Parternes påstande

28 Den Hellenske Republik har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Den appellerede dom ophæves.

— Der gives Den Hellenske Republik medhold i sagen i overensstemmelse med dennes påstande.

— Kommissionen tilpligtes at betale alle omkostninger i appelsagen og i sagen for Retten.

29 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Appellen afvises eller forkastes.

— Den Hellenske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

30 Den Hellenske Republik har gjort tre anbringender gældende til støtte for sin appel vedrørende henholdsvis en fejlagtig fortolkning af artikel 16, stk. 1 og 2, samt af artikel 17 i forordning nr. 1227/2000, Rettens tilsidesættelse af flere almindelige retsgrundsætningers rækkevidde og en selvmodsigende begrundelse.

Det første anbringende vedrørende en fejlagtig fortolkning af artikel 16, stk. 1 og 2, samt af artikel 17 i forordning nr. 1227/2000

Parternes argumenter

31 Den Hellenske Republik har foreholdt Retten at have anlagt en fejlagtig fortolkning af artikel 16, stk. 1 og 2, samt af artikel 17 i forordning nr. 1227/2000, idet en sammenholdende fortolkning af disse bestemmelser i modsætning til, hvad Retten har fastslået, viser, at den i artikel 16, stk. 1, fastsatte frist er vejledende.

32 Den vejledende karakter af denne frist følger særligt af artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000. Den Hellenske Republik har i denne forbindelse gjort gældende, at det fremgår af ordlyden af denne bestemmelse, at fremsendelsen af ufyldestgørende oplysninger eller fremsendelse for sent alene medfører anvendelse af en midlertidig ensartet nedsættelse af forskuddene. Medlemsstaten er af den opfattelse, at det følger heraf, at denne sanktion kan hæves efterfølgende, når den pågældende medlemsstat har fuldendt eller fremsendt oplysningerne før vedtagelsen af beslutningen om fastsættelse af de endelige støttebeløb til medlemsstaterne, således at medlemsstaten ikke pålægges nogen sanktion eller nedsættelse af de beløb, som den har ret til.

33 Den Hellenske Republik har anført, at det er utænkeligt, at EU-lovgiver over for medlemsstater, som fremsender fejlagtige oplysninger inden for fristen, har vedtaget en bestemmelse, som er mere repressiv end den, der finder anvendelse på medlemsstater, der ikke har fremsendt nogen oplysninger, eller som har fremsendt ufyldestgørende oplysninger.

34 Den vejledende karakter af den omhandlede frist følger ligeledes af ordlyden af artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000, hvorefter det er de faktiske udgifter, der er afholdt, som finansieres og ikke de faktiske udgifter, der er afholdt og anmeldt, således som Retten har fastslået. Den Hellenske Republik har heraf udledt en mulighed for medlemsstaterne til at rette åbenbare fejl og dette endog efter den 10. juli.

35 Medlemsstaten har endvidere gjort gældende, at den omstændighed, at udtrykket »senest«, som findes i de øvrige sprogversioner, ikke findes i den græske version af artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000, bekræfter den vejledende karakter af den i bestemmelsen omhandlede frist.

36 Den omstændighed, at Kommissionen selv har anerkendt at have godkendt oplysninger, som er fremsendt efter udløbet af den pågældende frist, peger ligeledes i denne retning.

37 Kommissionen har gjort gældende, at appellens første anbringende bør afvises, da det blot gentager de argumenter, der blev rejst under sagen i første instans.

38 Kommissionen har særligt anført, at Den Hellenske Republiks argument om, at den vejledende karakter af fristen i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 bekræftes af samme forordnings artikel 17, stk. 1, skal forkastes, idet argumentet tilsigter en fornyet behandling af de faktiske omstændigheder.

39 Kommissionen har i øvrigt gjort gældende, at det ikke kan udledes af artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000, at den i stk. 1 fastsatte frist har en vejledende karakter, for så vidt som disse to bestemmelsers rolle og formål er forskellige. Stk. 2 finder således alene anvendelse i tilfælde, hvor der er fremsendt ufyldestgørende oplysninger, eller oplysningerne er fremsendt for sent, hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag.

40 Hvad angår Den Hellenske Republiks argument om, at den omstændighed, at udtrykket »senest« ikke findes i den græske version af artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000, har Kommissionen anført, at dette argument skal forkastes, for så vidt som det tilsigter at opnå en fornyet undersøgelse af den sag, der var anlagt for Retten. Vedrørende realiteten har Kommissionen anført, at den omstændighed, at dette udtryk ikke findes i den græske version, ikke udgør et væsentligt fortolkningselement ved vurderingen af den vejledende karakter af den omtvistede frist, og at det under alle omstændigheder ikke godtgør, at fristen er vejledende.

41 Som besvarelse på argumentet om, at den vejledende karakter af den i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 fastsatte frist bekræftes af den omstændighed, at Kommissionen har godkendt oplysninger, der var fremsendt efter fristens udløb, har Kommissionen anført, at det er med rette, at Retten har fastslået, at en medlemsstat ikke kan kræve, at der tages hensyn til oplysninger, som er fremsendt for sent, og at Kommissionen kan afvise en sådan anmodning, hvis rettidig vedtagelse af beslutningen om fastsættelse af de endelige støttebeløb til medlemsstaterne umuliggøres.

Domstolens bemærkninger

— Om formaliteten

42 Det følger ganske vist af fast retspraksis, at i overensstemmelse med artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF, af artikel 58, stk. 1, i statutten for Domstolen og af artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement skal et appelskrift præcist angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand. Et appelskrift, som blot gentager eller nøjagtigt

gengiver de anbringender og argumenter, der er blevet fremført for Retten, opfylder således ikke begrundelseskravet i disse bestemmelser (jf. bl.a. dom af 24.9.2009, forenede sager C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P og C-137/07 P, Erste Group Bank m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 8681, præmis 131).

43 Såfremt appellanten bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af fællesskabsretten, kan de retsspørgsmål, som har været behandlet i første instans, imidlertid drøftes på ny under en appelsag. Hvis en appellant ikke kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede har været fremført for Retten, ville appelsagen nemlig blive frataget en del af sit formål (dom af 23.4.2009, sag C-425/07 P, AEPI mod Kommissionen, Sml. I, s. 3205, præmis 24).

44 Den Hellenske Republiks første anbringende tilsigter netop at rejse tvivl om den fortolkning af artikel 16 og 17 i forordning nr. 1227/2000, som Retten har foretaget. Anbringendet skal således antages til realitetsbehandling.

— Om realiteten

45 Artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 bestemmer i de fleste sprogversioner, at medlemsstaterne hvert år »senest« den 10. juli sender de i bestemmelsen nævnte oplysninger til Kommissionen.

46 Der kan ikke være tvivl om, at en sådan formulering giver den pågældende frist en bindende karakter. Den omstændighed, at tre sprogversioner, herunder den græske, bestemmer, at medlemsstaterne fremsender de pågældende oplysninger til Kommissionen »indtil« den 10. juli hvert år, giver ikke bestemmelsen et andet indhold, end den har i de øvrige sprogversioner.

47 Denne fortolkning bekræftes af såvel opbygningen af forordning nr. 1227/2000 som af formålet med forordningens artikel 16, stk. 1.

48 Det skal for det første bemærkes, at Den Hellenske Republiks argumentation, hvorefter den vejledende karakter af den i bestemmelsen fastsatte frist følger af artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000, bygger på en fejlagtig antagelse om, at denne bestemmelse ligeledes tager sigte på det tilfælde, hvor en medlemsstat har undladt at fremsende en erklæring i henhold til forordningens artikel 16, stk. 1, til Kommissionen, skønt det klart fremgår af bestemmelsens ordlyd, at den alene vedrører ufyldestgørende erklæringer, som ikke er blevet udbedret den 10. juli hvert år.

49 Ifølge artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000 foretager Kommissionen en nedsættelse af forskuddene på de konterede landbrugsudgifter, hvis de oplysninger, som medlemsstaterne skal tilsende Kommissionen i henhold til artikel 16, stk. 1, ikke er fyldestgørende, eller hvis fristen ikke er blevet overholdt.

50 Det følger heraf, at Den Hellenske Republiks argumentation ikke kan tages til følge på dette punkt.

51 Det skal endvidere bemærkes, at artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000 vedrører forskuddene på de konterede landbrugsudgifter, jf. artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1258/1999, og ikke de endelige støttebeløb.

52 I overensstemmelse med denne bestemmelse stiller Kommissionen de midler, der er nødvendige til dækning af de i forordningens artikel 2 og 3 nævnte udgifter, til rådighed for medlemsstaterne i form af forskud på konteringen af de udgifter, der er afholdt i en referenceperiode. I henhold til samme forordnings artikel 7, stk. 2, træffer Kommissionen beslutning om de månedlige forskud på konteringen af de udgifter, som de godkendte betalingsorganer har afholdt. Forskuddene udbetales til medlemsstaten senest den tredje arbejdsdag i den anden måned efter den måned, hvor udgifterne er afholdt.

53 Det er i denne sammenhæng, at artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000 bestemmer, at hvis de oplysninger, som medlemsstaterne skal sende til Kommissionen i henhold til samme bestemmelses stk. 1, ikke er fyldestgørende, eller hvis fristen ikke er blevet overholdt, foretager Kommissionen en midlertidig ensartet nedsættelse af forskuddene på de konterede landbrugsudgifter.

54 Følgelig tilsigter artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000 netop at tilskynde medlemsstaterne til at overholde deres forpligtelse til at fremsende oplysninger, som følger af bestemmelsens stk. 1.

55 Det bemærkes for det andet, at Den Hellenske Republiks argumentation, hvorefter ordlyden af artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 bekræfter den vejledende karakter af den i forordningens artikel 16, stk. 1, fastsatte frist, ikke kan imødekommes.

56 Ifølge denne bestemmelse finansieres de faktiske udgifter, der er afholdt og anmeldt, op til de beløb, der er meddelt Kommissionen i henhold til samme forordnings artikel 16, stk. 1.

57 I modsætning til, hvad Den Hellenske Republik har gjort gældende, er der intet i ordlyden af denne bestemmelse, som indikerer, at Kommissionen er forpligtet til at træffe sin beslutning på grundlag af faktiske oplysninger og således er forpligtet til at tage hensyn til korrektioner, som er fremsendt af en medlemsstat efter udløbet af den i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 fastsatte frist.

58 Det fremgår derimod udtrykkeligt af forordningens artikel 17, stk. 4, at som undtagelse til bestemmelsens stk. 1 pålægges en sanktion, når det samlede areal, der oplyses i henhold forordningens artikel 16, stk. 1, litra a), er mindre end det antal ha, der er angivet i forbindelse med kredittildelingen for medlemsstaten for det pågældende regnskabsår i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 1493/1999.

59 Det følger heraf, at i modsætning til, hvad Den Hellenske Republik har gjort gældende, er det areal, som Kommissionen ved vedtagelsen af beslutningen om fastsættelse af de endelige støttebeløb er forpligtet til at lægge til grund, ikke det samlede faktiske areal, men alene det areal, som er blevet meddelt den inden for fristen i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000.

60 Det fremgår for det tredje af det formål, som forfølges med den i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 nævnte erklæring, at datoen den 10. juli tager sigte på at give Kommissionen mulighed for rettidigt at vedtage beslutningen om fastsættelse af de endelige støttebeløb til medlemsstaterne, hvorfor Kommissionen ikke er forpligtet til at lægge ændrede oplysninger, som er fremsendt efter denne dato, til grund for vedtagelsen af den nævnte beslutning.

61 Det bemærkes i denne forbindelse, at i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 1493/1999 giver Kommissionen hvert år medlemsstaterne en foreløbig kredittranche baseret på objektive kriterier, under hensyn til særlige forhold og behov og den indsats, der skal gøres i betragtning af ordningens mål. I henhold til bestemmelsens stk. 2 tilpasses de foreløbige støttebeløb i en anden fase på grundlag af de faktiske udgifter og de af medlemsstaterne oplyste reviderede overslag over udgifter, idet der tages hensyn til ordningens mål og de disponible midler.

62 I denne forbindelse tilsigter forpligtelsen i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 at give Kommissionen mulighed for at råde over de nødvendige oplysninger for endeligt at fastsætte støttebeløbene i overensstemmelse med artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1493/1999.

63 Det er imidlertid alene med en streng fortolkning af den i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 fastsatte frist, at det kan sikres, at de støttebeløb, der tildeles medlemsstaterne, som oprindeligt alene tildeles midlertidigt i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 1493/1999, kan vedtages rettidigt af Kommissionen på grundlag af de faktiske udgifter.

64 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at dels følger det af artikel 17, stk. 8, i forordning nr. 1227/2000, at henvisningerne til et bestemt regnskabsår vedrører betalinger, der er foretaget af medlemsstaterne mellem den 16. oktober i et år og den 15. oktober i det efterfølgende år, dels følger det af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1258/1999, at Kommissionen træffer beslutning om de månedlige forskud på konteringen af de udgifter, som de godkendte betalingsorganer har afholdt, idet udgifterne i oktober henhører under denne måned, hvis de er afholdt mellem den 1. og den 15. oktober, og

under november, hvis de er afholdt mellem den 16. og den 31. oktober. Forskuddene udbetales til medlemsstaten senest den tredje arbejdsdag i den anden måned efter den måned, hvor udgifterne er afholdt.

65 Under disse omstændigheder er det nødvendigt, at beslutningen om fastsættelse af de endelige støttebeløb til medlemsstaterne for regnskabsåret vedtages inden udgangen heraf, dvs. inden den 15. oktober, for at medlemsstaterne har mulighed for at foretage de sidste betalinger vedrørende udgifter, der i overensstemmelse med artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 er anmeldt inden udløbet af det indeværende regnskabsår, og få dem godtgjort af Kommissionen inden udløbet af budgetåret over de budgetposter, som er til rådighed i det pågældende regnskabsår.

66 For at Kommissionen kan vedtage og offentliggøre beslutningen om fastsættelse af de endelige støttebeløb før denne dato, er det, henset til de procedurekrav, der påhviler den, nødvendigt, at den råder over oplysninger vedrørende samtlige medlemsstater senest den 10. juli i det pågældende regnskabsår.

67 Det bemærkes i denne forbindelse, at som det fremgår af artikel 17, stk. 3, i forordning nr. 1227/2000, er enhver enkeltstående ændring af tildelingen af støttebeløb til en medlemsstat udelukket. Det følger således af bestemmelsen, at anmodninger om efterfølgende finansiering af udgifter i det indeværende regnskabsår, jf. forordningens artikel 16, stk. 1, litra c), alene kan godkendes, for så vidt som beløbet er tilgængeligt, efter at der fra det samlede beløb, som er blevet tildelt medlemsstaterne, for alle medlemsstater er blevet fradraget summen af de beløb, som er oplyst i henhold til

artikel 16, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1227/2000 og de beløb, som er indberettet i henhold til artikel 16, stk. 1, litra b).

68 Det følger af ovennævnte betragtninger, at Kommissionen ikke er forpligtet til at godkende oplysninger, som er fremsendt til den efter fristens udløb, for så vidt som dette kan forhindre rettidig vedtagelse af beslutningen om fastsættelse af de endelige støttebeløb til medlemsstaterne.

69 Der rejses ikke tvivl ved denne fortolkning af den omstændighed, at Kommissionen har erkendt, at det ikke er fuldstændig udelukket, at den kan tage hensyn til oplysninger, som er fremsendt for sent, for så vidt som det drejer sig om en kort fristoverskridelse, og hvor det er muligt at vedtage beslutningen om fastsættelse af de endelige støttebeløb til medlemsstaterne for det pågældende regnskabsår før den 15. oktober.

70 Det følger af samtlige ovenstående bemærkninger, at det første anbringende er grundløst. Det skal følgelig forkastes.

Om det andet anbringende vedrørende en fejlagtig vurdering af flere almindelige retsgrundsætninger

71 Dette anbringende er delt i to led.

Om det andet anbringendes første led vedrørende tilsidesættelse af de almindelige principper om loyalt samarbejde, om god tro og om god forvaltningsskik

— Parternes argumenter

72 Den Hellenske Republik har anført, at Retten med urette har fastslået, at Kommissionen ikke har tilsidesat principperne om loyalt samarbejde, om god forvaltningsskik og om god tro, ved ikke at tage hensyn til de korrigerede oplysninger, som de græske myndigheder havde fremsendt til den, og ved at lægge åbenbart urigtige oplysninger til grund, selv om den rådede over tilstrækkelig tid til at indarbejde de korrigerede oplysninger i sin beslutning.

73 Kommissionen har gjort gældende, at denne argumentation skal afvises, for så vidt som den bygger på argumenter, som allerede er blevet fremført under sagen i første instans, uden at det godtgøres, hvori Rettens fejlagtige vurdering består.

— Domstolens bemærkninger

74 Med det andet anbringendes første led har Den Hellenske Republik nærmere bestemt gjort gældende, at principperne om loyalt samarbejde, om god forvaltningsskik og om god tro burde have ført Kommissionen til dels at undlade at tage hensyn til de

åbenbart urigtige oplysninger, der var blevet fremsendt til den, dels at tage hensyn til de korrigerede oplysninger, idet den rådede over den nødvendige tid til at indarbejde disse i den omtvistede beslutning.

75 Det skal indledningsvis bemærkes, at Den Hellenske Republik herved i det væsentlige forsøger at rejse tvivl om Rettens vurdering i den appellerede doms præmis 57 og 59. Retten har for det første fastslået i den appellerede doms præmis 57, at det ikke var åbenbart, at de oplysninger, som de græske myndigheder fremsendte den 10. juli 2006, var fejlagtige. For det andet har Retten i præmis 59 i det væsentlige fastslået, at da de korrigerede oplysninger blev fremsendt til Kommissionen, havde denne ikke længere den nødvendige tid til at tage hensyn hertil med henblik på rettidig vedtagelse af den omtvistede beslutning.

76 I denne forbindelse bemærkes, at i henhold til artikel 225, stk. 1, EF og artikel 58, stk. 1, i statutten for Domstolen er appel begrænset til retsspørgsmål, idet det alene er Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder såvel som til at vurdere beviserne. Bedømmelsen af disse faktiske omstændigheder og beviser er således ikke et retsspørgsmål, der som sådan kan efterprøves af Domstolen under en appelsag, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet urigtigt gengivet (jf. bl.a. dom af 19.9.2002, sag C-104/00 P, DKV mod KHIM, Sml. I, s. 7561, præmis 22, af 12.1.2006, sag C-173/04 P, Deutsche SiSi-Werke mod KHIM, Sml. I, s. 551, præmis 35, og af 15.4.2010, sag C-38/09 P, Schräder mod OCVV, Sml. I, s. 3209, præmis 69).

77 Den Hellenske Republik har imidlertid i det foreliggende tilfælde ikke godtgjort — og end ikke gjort gældende — at der er tale om urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder eller beviserne for Retten. Følgelig skal andet anbringendes første led afvises.

Om det andet anbringendes andet led vedrørende tilsidesættelse af det almindelige ligebehandlingsprincip

— Parternes argumenter

78 Med det andet anbringendes andet led har Den Hellenske Republik gjort gældende, at Retten med urette har fastslået, at Kommissionen ikke har tilsidesat det almindelige ligebehandlingsprincip ved at afvise at tage hensyn til de korrigerede oplysninger, som blev fremsendt til den for sent.

79 Medlemsstaten er af den opfattelse, at Kommissionens adfærd er i strid med princippet om ligebehandling af medlemsstaterne, for så vidt som den pågældende institution på en vilkårlig måde har godkendt oplysninger, som blev fremsendt efter fristens udløb af de øvrige medlemsstater.

80 Kommissionen har gjort gældende, at dette argument skal afvises, idet det er blevet gjort gældende for første gang under appelsagen, og da der ikke redegøres for de retlige og faktiske omstændigheder, som klagepunktet bygger på. Subsidiært har Kommissionen anført, at argumentet skal forkastes.

— Domstolens bemærkninger

81 Indledningsvis bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at en anerkendelse af en adgang for en part til først for Domstolen at fremføre et anbringende og argumenter, som parten ikke har fremført for Retten, ville være ensbetydende med at give parten

ret til at forelægge Domstolen — der har en begrænset kompetence i appelsager — en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen således kun kompetence til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender og argumenter, der er blevet behandlet i første instans (jf. i denne retning dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 58 og 59, af 30.3.2000, sag C-266/97 P, VBA mod VGB m.fl., Sml. I, s. 2135, præmis 79, af 29.4.2004, forenede sager C-456/01 P og C-457/01 P, Henkel mod KHIM, Sml. I, s. 5089, præmis 50, og af 18.12.2008, sag C-16/06 P, Les Éditions Albert René mod KHIM, Sml. I, s. 10053, præmis 126).

82 Det skal imidlertid bemærkes, at Den Hellenske Republiks klagepunkt, hvorefter Kommissionen har tilsidesat ligebehandlingsprincippet ved efter fristens udløb at godkende oplysninger fra andre medlemsstater, ikke er blevet rejst under sagen ved Retten.

83 Under disse omstændigheder skal det andet anbringendes andet led afvises.

84 Følgelig skal det andet anbringende afvises i sin helhed.

Om det tredje anbringende vedrørende en selvmodsigende begrundelse

Parternes argumenter

85 Den Hellenske Republik har gjort gældende, at Retten har modsagt sig selv ved på den ene side at fastslå i den appellerede doms præmis 25, 36 og 43, at den i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 fastsatte frist har en bindende karakter, og på den

anden side i dommens præmis 59 at bemærke, at de oplysninger, som er blevet fremsendt for sent til Kommissionen, kan tages i betragtning af Kommissionen, for så vidt som det drejer sig om en kort fristoverskridelse, og når det ikke er til hinder for vedtagelsen af beslutningen om fastsættelse af de endelige støttebeløb til medlemsstaterne.

86 Kommissionen er af den opfattelse, at begrundelsen i den appellerede dom ikke er selvmodsigende, men indgår i en og samme logik, nemlig en korrekt anvendelse af lovgivningen og samtidig overholdelse af princippet om loyalt samarbejde med den pågældende medlemsstat.

Domstolens bemærkninger

87 Det skal indledningsvis bemærkes, at i henhold til fast retspraksis er spørgsmålet, om begrundelsen for en dom afsagt af Retten er selvmodsigende, et retsspørgsmål, der som sådan kan rejses under en appelsag (jf. bl.a. dom af 9.9.2008, forenede sager C-120/06 P og C-121/06 P, FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 6513, præmis 90, og af 16.7.2009, sag C-385/07 P, Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland mod Kommissionen, Sml. I, s. 6155, præmis 71).

88 Retten har i det foreliggende tilfælde anført i den appellerede doms præmis 25, 36 og 43, at den i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 fastsatte frist har en bindende karakter.

89 Den Hellenske Republik har gjort gældende, at Retten har modsagt sig selv ved derefter i den appellerede doms præmis 59 at bemærke, at det ikke er fuldstændig udelukket, at den kan tage hensyn til oplysninger, der er fremsendt for sent af en medlemsstat til Kommissionen i henhold til artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000.

90 Dette argument kan ikke tages til følge.

91 Det skal således bemærkes, at i den appellerede doms præmis 31 og 32 har Retten fastslået, at datoen den 10. juli, som følger af artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000, er fastsat, for at Kommissionen har den nødvendige tid til at vedtage og offentliggøre beslutningen om fastsættelse af de endelige støttebeløb inden den 15. oktober. Retten har ligeledes fastslået i den appellerede doms præmis 43, at den omhandlede frist er bindende for medlemsstaterne, således at de ikke kan kræve af Kommissionen, at den tager hensyn til oplysninger, som er meddelt efter fristens udløb.

92 Det er følgelig uden at modsige sig selv, at Retten kunne fastslå i den appellerede doms præmis 59, at det alene kan forventes, at der tages hensyn til oplysninger fremsendt efter fristens udløb, hvis det drejer sig om en kort fristoverskridelse, og hvis vedtagelsen inden den 15. oktober af beslutningen om fastsættelse af de endelige støttebeløb til medlemsstaterne for det pågældende regnskabsår ikke bringes i fare. Selv om medlemsstaterne har pligt til at fremsende de i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 nævnte oplysninger til Kommissionen senest den 10. juli hvert år, har Kommissionen mulighed for at tage hensyn til oplysninger, der er blevet fremsendt efter denne dato,

for ikke at udelukke medlemsstater, som alene har overskredet fristen med nogle få dage, fra den endelige beslutning.

93 Den selvmodsigelse i begrundelsen, som Den Hellenske Republik har gjort gældende, kan ikke tages til følge. Følgelig skal appellens tredje anbringende forkastes.

94 Det følger af ovenstående bemærkninger, at ingen af Den Hellenske Republiks anbringender til støtte for sin appel kan imødekommes. Følgelig skal appellen forkastes.

Sagens omkostninger

95 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, første afsnit, der i henhold til procesreglementets artikel 118 finder anvendelse på appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

96 Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Den Hellenske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da denne har tabt sagen, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen:

1) Appellen forkastes.

2) Den Hellenske Republik betaler sagens omkostninger.

Underskrifter